

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. S.,** zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem AK Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, čj. 7 Ca 126/2008 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušené výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“); tímto byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2008, čj. 5696/08-1500-106932.

Stěžovatel v kasační stížnosti činí sporným právní posouzení věci žalovaným, ač tak výslovně v kasační stížnosti neuvedl, uplatňuje důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel se předně neztotožňuje s názorem městského soudu ohledně obsahu svých podání ze dne 11. 2. 2003 a 4. 4. 2003. a tvrdí, že tato podání svým obsahem jasně směřují nikoli proti daňové exekuci, ale proti původnímu vyměření daně a napadají způsob vyměření daně, konkrétně se v podání ze dne 11. 2. 2003 uvádí, že *„(č)ástka byla vypočtena finančním úřadem chybně a dle sdělení pracovnic podle pomůcek.“*. Rovněž tak v dalším podání ze dne 4. 4. 2003 (odpověď na výzvu správce daně) setrvává na věcném odůvodnění,

tj. je zpochybněn způsob stanovení daně dle pomůcek. Ani v jednom z podání nenapadá stěžovatel exekuci jako takovou, ale způsob vyměření daně podle pomůcek, tedy původní meritorní dokazování správce daně vedoucí k vyměření daně. Stěžovatel uvádí, že nadto ani sám správce daně neposoudil jeho podání ze dne 11. 2. 2003 a 4. 4. 2003 jako odvolání proti exekučnímu příkazu ze dne 7. 1. 2003, č. j. 2741/03/010942/6369, když rozhodnutím ze dne 10. 4. 2003 odvolací řízení zastavil s tím, že podání ze dne 11. 2. 2003 nemělo náležitosti odvolání proti exekučnímu příkazu a ani podáním ze dne 4. 4. 2003 náležitosti nebyly doplněny. S tímto se soud vůbec nevypořádal, ačkoli stěžovatel již v žalobě na tuto skutečnost upozornil. K odkazu krajského soudu na rozsudek sp. zn. 5 Afs 54/2009 stěžovatel uvádí, že tento rozsudek se týkal zcela jiné situace, neboť se zde řešila jiná otázka, a to včasnost podání žádosti stěžovatele o obnovu řízení.

Stěžovatel trvá na tom, že podání ze dne 11. 2. 2003 bylo svým obsahem žádostí o přezkoumání rozhodnutí, správce daně však žádost nepostoupil instančně vyššímu správci daně, tj. Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu, a sám rozhodl o zastavení odvolacího řízení, na urgenci vyřízení žádosti o přezkoumání rozhodnutí reagoval správce daně sdělením. Přestože takové sdělení nebylo perfektním rozhodnutím, nezbylo stěžovateli než se odvolat; zamítnutí odvolání dle § 49 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků správcem daně, resp. žalovaným bylo dle jeho názoru neoprávněné. Dle názoru stěžovatele měla být žaloba městským soudem posouzena jako důvodná a mělo jí být vyhověno.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že rozsudek městského soudu považuje za správný, přitom poukázal na to, že není pravdou, že by se soud otázkou povahy podání, která stěžovatel učinil, nezabýval. Městský soud ve svém rozsudku uvedl, že podání byla správně posouzena jako odvolání proti exekučnímu příkazu, přitom svůj závěr odůvodnil. Žalovaný konstatuje, že v případě stěžovatele bylo řízení zastaveno z důvodu, že podání neobsahovalo zákonem vyžadované náležitosti a tyto nebyly ani na výzvu odstraněny. Z této situace nelze dovozovat, jak to činí stěžovatel, že správce daně nepovažoval podání stěžovatele za odvolání. Žalovaný se ani neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že závěry z rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 54/2009 nelze v daném případě aplikovat, neboť ačkoli zde soud skutečně neřešil zcela totožnou otázku, zabýval se podrobně i námitkou stěžovatele, a to konkrétně tím, zda podání ze dne 11. 2. 2003, vč. jeho doplnění ze dne 4. 4. 2003 mělo být posouzeno jako žádost o přezkoumání rozhodnutí, mimo jiné i dodatečného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za r. 1999. Soud tedy posuzoval totožné podání stěžovatele a dospěl k jednoznačnému závěru, že se jedná o odvolání proti exekučnímu příkazu ze dne 7. 1. 2003 a nikoli o mimořádný opravný prostředek. Sporné podání stěžovatele tedy bylo již Nejvyšším správním soudem posouzeno, vycházel-li proto městský soud argumentačně z uvedeného rozsudku, nelze mu dle názoru žalovaného nic vyčítat.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Sporným v projednávané věci je podání stěžovatele ze dne 11. 2. 2003, a to, zda se jedná svým obsahem o odvolání proti rozhodnutí o vyměření daně nebo o odvolání proti exekučnímu příkazu, tedy zda správce daně a žalovaný dostál při jeho projednávání a rozhodnutí o něm zákonu.

Nejvyšší správní soud předesílá, že otázkou posouzení předmětného podání stěžovatele se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 Afs 54/2009 - 75, z něhož se mimo jiné podává :„*K žalobní námitce stran úkonu ze dne 11. 2. 2003, který byl způsobilý přerušit běh prekluzivní lhůty, městský soud uvedl, že v případě odvolání proti exekučnímu příkazu nelze takové podání mající za následek běh nové lhůty považovat, jednak proto, že se o úkon správce daně nejedná, a také z důvodu, že z obsahu podání ze dne 11. 2. 2003 nelze dovodit, že jím měl stěžovatel v úmyslu dosáhnout běhu nové lhůty. Z obsahu podání naopak vyplývá, že se jedná skutečně o odvolání proti exekučnímu příkazu a také ze stěžovatelova dalšího jednání nevyplývají žádné další pochybnosti o obsahu a důvodu jeho podání. Posouzením úkonů stěžovatele tak bylo bezpečně zjištěno, že se v daném případě nejedná o mimořádný opravný prostředek - přezkoumání daňového rozhodnutí, nýbrž o opravný prostředek uplatněný ve fázi exekučního řízení.*“ Nejvyšší správní soud stran předmětného podání ze dne 11. 2. 2003 konstatoval, že „*(j)akkoli je dále stěžovatelem namítáno, že byla podána dne 11. 2. 2003 ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1997, 1998 a 1999 žádost o přezkoumání daňových rozhodnutí dle ust. § 55b zákona o správě daní, Nejvyšší správní soud shodně s názorem městského soudu konstatuje, že tomu tak v daném případě nebylo; toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu. Podání ze dne 11. 2. 2003, jež má stěžovatel na mysli, odpovídá nejen svým označením, nýbrž i svým obsahem odvolání, konkrétně se jednalo o odvolání proti exekučnímu příkazu ze dne 7. 1. 2003. Stěžovatel tímto odvoláním nezaměnitelně a jednoznačně specifikoval rozhodnutí – exekuční příkaz, proti kterému brojil a to nejen v záhlaví, ale také i dále v textu předmětného podání. Nadto je třeba konstatovat, že ani po výzvě správce daně k doplnění náležitostí odvolán, stěžovatel předmět podání nikterak nezpochybňoval, z jeho reakce na výzvu nevyplývají žádné pochybnosti o obsahu a smyslu jeho podání a navíc výslovně v podání ze dne 4. 4. 2003 uvádí, že vyhovuje výzvě k odstranění vad a důvodem jeho odvolání jsou dále uváděné skutečnosti.*“

V nyní projednávané věci je výchozí skutkový stav zcela totožný, jak tomu bylo ve věci výše uvedené; předmětem sporu nyní není, zda byla či nebyla dodržena lhůta dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, resp. došlo k jejímu přerušení, pro případ povolení mimořádného opravného prostředku, ale to, zda správce daně rozhodl o „podnětu“ stěžovatele zákonným způsobem; stěžovatel tvrdí, že jeho podání bylo nikoli odvoláním proti exekučnímu příkazu, ale de facto podnětem k povolení přezkumného řízení, o němž nebylo zákonným způsobem rozhodnuto.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovatel učinil dne 29. 12. 2006 u správce daně podání, v němž urgoval vyřízení žádosti ze dne 11. 2. 2003 o přezkoumání dodatečného platebního výměru za r. 1999. Správce daně stěžovateli sdělil přípisem ze dne 10. 4. 2007, že uvedené podání nebylo žádostí o přezkoumání rozhodnutí, ale bylo

odvoláním proti exekučnímu příkazu čj. 2741/03/010942/6369. Proti tomuto sdělení podal stěžovatel odvolání, které správce daně zamítl dle § 49 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků; proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítl předně, že písemnost správce daně ze dne 10. 4. 2007 měla mít formu rozhodnutí, nikoli pouhého přípisu, dále tvrdí, že není pravdou, že o podání ze dne 11. 2. 2003 již bylo rozhodnuto, neboť toto bylo dle svého obsahu žádostí o přezkoumání daňového rozhodnutí, která měla být postoupena odvolacímu orgánu, místo toho rozhodl správce daně o odvolání proti exekučnímu příkazu, tedy o něčem, vůči čemu se stěžovatel neodvolával. Stěžovatel zde dále uvádí, že i kdyby neměla původní žádost o přezkoumání náležitosti, stěžovatel ji doplnil dne 29. 12. 2006, přitom toto podání již splňovalo náležitosti dle § 55b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. V tomto kontextu uvádí, že tedy o jeho žádosti o přezkoumání daňového rozhodnutí ze dne 11. 2. 2003 doplněné dne 29. 12. 2006 nebylo rozhodnuto a požaduje proto vydání rozhodnutí, kterým se jeho žádosti o přezkoumání daňového rozhodnutí vyhovuje.

Nejvyšší správní soud shledává postup, který stěžovatel činí, zcela účelovým. Podáním ze dne 29. 12. 2006, které stěžovatel učinil, jednak urgoval žádost o přezkoumání dodatečných platebních výměrů na DPFO za rok 1997, 1998 a 1999 a jednak žádal o povolení obnovy řízení DPFO za r. 1997, 1998 a 1999. Tuto specifikaci podání nelze považovat za doplnění podání stěžovatele ze dne 11. 2. 2003, které zcela jednoznačně směřovalo k exekučnímu příkazu, stěžovatel zde uvedl jeho čj. i datum vydání, přitom zde nebyla žádná zmínka o poté konkrétně citovaných platebních výměrech. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí viz výše, podání ze dne 11. 2. 2003 bylo učiněno v přímé souvislosti s vydáním exekučního příkazu ze dne 7. 1. 2003, čj. 27441/03/010942/6369. Předmětné podání obsahuje jednoznačnou identifikaci rozhodnutí (č. j., datum i označení exekučního příkazu), které má být přezkoumáno, jakož i opravný prostředek, kterým tak má být učiněno. Podání bylo označeno jako odvolání, nicméně neobsahovalo veškeré podstatné náležitosti odvolání dle § 48 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, správce daně proto stěžovatele vyzval k doplnění náležitostí odvolání. Stěžovatel na výzvu reagoval podáním označeným jako *doplnění náležitostí odvolání*, přitom dále sám v textu uvádí: „*Vyhovuji výzvě.....k odstranění vad mého podání ze dne 11. 2. 2003, kterým jsem uplatil odvolání do rozhodnutí ...(d)ůvodem odvolání je ....*“ Stěžovatel tedy sám označuje své podání jako odvolání, přitom ani zde nespecifikuje dodatečné platební výměry, které, jak nyní tvrdí, měly být předmětem přezkoumání postupem dle § 55b zákona o správě daní a poplatků ani z kontextu podání nelze nikterak dovodit, že by se mělo jednat o uplatnění mimořádného opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu zcela v souladu se zákonem. O podání stěžovatele ze dne 11. 2. 2003 bylo zákonným způsobem rozhodnuto, další podání stěžovatele ze dne 29. 12. 2006, kterým „urgoval“ vyřízení podání ze dne 11. 2. 2003, vyřídil správce daně rovněž v souladu se zákonem; vzhledem k tomu, že zde nebylo rozhodováno o právech a povinnostech stěžovatele, ale toliko správce daně sděloval určitou skutečnost, která již nastala a byla stěžovateli známa, neboť rozhodnutí o zastavení řízení mu bylo doručeno, nebyl správce daně povinen učinit takové sdělení formou rozhodnutí ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Nejvyšší správní soud nemá důvod se odchýlit od závěrů, které stran obsahu podání ze dne 11. 2. 2003 učinil již ve svém rozhodnutí ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 Afs 54/2009 - 75, přitom skutečnost že obsah podání byl zkoumán pro jiné účely, než tvrdí stěžovatel nyní, je zcela nerozhodná a na povaze samotného podání nemůže ničeho změnit.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu